

V prvom rade mi dovoľte, aby som Vás v mene celej rodiny pozdravil a zároveň sa Vám chcem a všetkým Vaším kolegom ospravedlniť. Ospravedlniť za to, že píšem až teraz. Bohužiaľ súhra okolností a rýchlosť plynutia času mi to v tej chvíli, kedy to bolo treba, nedovolili. Preto som sa rozhodol, že keď už mám napísať a vrúcne poďakovať, musím už vydržať a spraviť to v najvhodnejší možný okamih. A ten je zrovna v týchto dňoch.

Dňa 29.11.2021 sa osud rozhodol, že zmení radikálne môj život. Len Vašou ústretovosťou a vysokou profesionalitou všetkých lekárov, sestričiek, sanitárov a ostatného zdravotného personálu sa mi osud nezmenil až tak radikálne. Mojej mame a bratovi bolo diagnostikované vo štvrtok /25.11.2021/ ochorenie Covid 19. Mysleli sme si, že to nebude až tak ťažké, ale ako som už písal, osud si pripravil pre nás iný scenár. Mama nám odišla v noci dňa 29.11.2021 o 00:30 hod. Privolaní záchranári(na čele s Peťom Prešnajderom) sa snažili spraviť nemožné, aby nám maminu oživila. Napriek vyčerpanosti, ktorú mali záchranári vpísanú do tváre/ neboli sme ich prvý prípad v ten deň/, sa snažili až do príchodu RZP s lekárom, ako mohli. Taktiež aj druhá osádka s lekárom. Bohužiaľ ale nebolo záchrany. Brat, ktorý bol spoločne s mamou v karanténe len nemohúcne prizeral. Bol tiež Covid pozitív, ale jeho stav bol prítomným lekárom v noci vyhodnotený ešte ako nie vhodný na hospitalizáciu(to nie je výčitka, nakoľko nemocnice boli preplnené a začali sa brať len akútne prípady). Zmenilo sa to až nad ráno, kedy sa choroba prejavila naplno a začal nám „odchádzať“ aj on. Opätovne sme volali RZP, kde nám prítomná pani lekárka po kontrolných meraniach a na základe ich výsledkov oznámila, že musí ísť okamžite do nemocnice a že sa máme pripraviť na najhoršie. Pripraviť sa na najhoršie znamenalo, že ho možno vidíme naposledy. V byte na treťom poschodí ležala mŕtva mama a nám sanitka odvážala nášho ťažko chorého brata. Nakoľko pracujem v štátnej sfére a mám veľmi dobrých priateľov/ vrátane Vás, ak tak môžem napísať/, tak som sa ozval s prosbou o pomoc. Som rád, že som ju vo Vašej osobe a vo Vašom personáli v nemocnici našiel. Dlhé tri týždne bol brat hospitalizovaný vo Vašej nemocnici a len Vaším prístupom a opaterou Vášho personálu sa nenaplnil scenár a brat sa nám vrátil. Preto sa Vám chcem(aj keď neskôr), čo najsrdečnejšie v mene celej rodiny poďakovať za Vašu pomoc pri záchrane života môjho brata Martina. Prajem Vám a Vaším podriadeným zamestnancom pevné zdravie a verte mi, že keď sa zase niekedy stretneme pri nejakej akcii osobne, nezostane len pri písmenkách. Ešte raz Vám veľká vďaka pán riaditeľ a milí personál NsP Považská Bystrica za to, že aj keď prišla do môjho života veľká rana a prišiel som o mamu, neprišiel som aj o brata.

S pozdravom

Behro J.